

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἐνεκεν τῶν θερινῶν διακοπῶν ἡ ἔκδοσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» ἐγένετο ἑλλειπῆς κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα καὶ τὸν τρέχοντα. Ἀπὸ τοῦ προδεχοῦς ὁμως Σεπτεμβρίου πᾶσα ἑλλειψις τοῦ παρελθόντος θέλει ἀναπληρωθῆ, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θέλομεν ἐκδοθῆ καὶ ἐκδίδωμεν τὸ «Νομικὸν Παράρτημα» τρις τοῦ μηνὸς ἄνευ αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς.

Ἄριθ. 67 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Τὰ ἐκ τῶν διεθνῶν συμβάσεων δικαιώματα τῶν ἀλλοδαπῶν εἰσι δημοσίας τάξεως καὶ δὲν εἶναι δεκτικὰ παραιτήσεως, ἢ μὴ τήρησις δὲ τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Δικαστηρίου συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῆς συζητήσεως.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένους νομίμους λόγους εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται ἠκύρωσε τὴν ἀπὸ 3 Μαρτίου 1903 ἐπιταγὴν τῶν νῦν ἐκκαλούντων δεχθὲν τὴν κατ' αὐτῶν ἀνακοπὴν τοῦ ἤδη ἐφειδβλήτου, ὁ δὲ δεύτερος ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλούντων ὅτι ὁ ἤδη ἐφειδβλήτος παραστάς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηροδικεῖου καὶ Πρωτο-

δικεῖου τῶν ἐκδόντων τὰς ὑπ' ἀριθ. 300 τοῦ 1902 καὶ 106 τοῦ 1903 ἀποφάσεις καὶ μὴ προβαλὼν τὴν ἔνστασιν περὶ ἀκυρότητος τῶν συζητήσεων λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν παρίστατο κατ' αὐτὰς διερμηνεύς θεωρεῖται παραιτηθεὶς αὐτῆς, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι αἱ ἀποφάσεις καταρτίζονται διὰ τῆς προσηκούσης συνθέσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἢ δὲ παράλειψις τινῶν τῶν οὐσιωδῶν μερῶν τῆς ἀποφάσεως ἐπάγεται τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς (Οἰκον. Ἐγχειρ. Πολ. Δικον. § 87 σημ. 7 ἄρθρ. 171 τῆς 1104 Δικον.) τὰ δὲ ἐκ διεθνῶν συμβάσεων ἀπορρέοντα δικαιώματα τῶν ἀλλοδαπῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων δικαιοδοσίαν δὲν εἶναι δεκτικὰ παραιτήσεως καὶ μάλιστα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν Δικαστηρίων, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἅτινα εἰσι δημοσίας τάξεως καὶ ἐξετάζονται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου αὐτεπαγγέλτως. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι εἶναι μὲν δημοσίας τάξεως καὶ ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ἡ ἑλλειψις τοῦ διερμηνέως καὶ ἡ ἀκυρότης ἀπόλυτος, ἀλλὰ τὸ ὅτι ὁ διάδικος εἶναι ἀλλοδαπὸς ἀποτελεῖ καὶ πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν, ἂν ὀφείλει νὰ προτείνῃ ὁ ἀλλοδαπὸς, ὅπως κληθῆ ὁ διερμηνεύς, ἐπὶ δε τοῦ προκειμένου οὐδόλως ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐφ' ὧν ἡ ἐπιταγὴ τῶν νῦν ἐκκαλούντων ἐρείδεται, ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 300 καὶ 106, ὅτι ἐδήλωσαν οὗτοι ὅτι εἶναι ὑπήκοοι Γάλλοι

καὶ ὅτι συνεπῶς τὰ Δικαστήρια κατὰ τὰς γενομένας συζητήσεις, καθ' ἃς ἐξεδόθησαν αἱ προμνησθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 300 καὶ 106 ἀποφάσεις, των ἦσαν ἐν γνώσει τῆς ἀλλοδαπότητος αὐτῶν.

Ἄριθμ. 128 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Ἄκυρος κατὰ τὸ πλεόν τοῦ 1/4 ἡ κατάσχεσις τοῦμισθοῦ ὑπαλλήλου' μὴ υπερβαίνοντος τὰς δρ. 60 ἰσοδυναμούσας πρὸς γρ. 300.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 331 τῆς 110λ. Δικονομίας ἀπαγορεύεται ἡ κατάσχεσις τῶν τριῶν τετάρτων τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων ὁπόταν οὗτος δὲν υπερβαίνει τὰ 300 γρόσια ἢτοι τὰς δρ. 60 συμφώνως πρὸς τὴν ὀρισθεῖσαν ἀξίαν τῆς δρ. ὑπὸ τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου, ὅστις νόμος ὡς εἰδικὸς ἐστὶν ἐφαρμοστέος, ἐνταῦθα οὐχὶ δὲ ὁ ὑπ' ἀριθ. 157 νόμος, ὅστις γενικῶς ὀρίζει τὴν ἀξίαν τῆς δραχμῆς πρὸς 5 καὶ 14/40. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοῦ ἐναγομένου λαμβάνοντος μισθὸν δρ. 60 ἢ πλεόν τοῦ τετάρτου τοῦ μισθοῦ τούτου κατάσχεσις ἡ γενομένη παρὰ τῆς ἐναγούσης εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου Ταμείου Κρήτης ἐστὶν ἄκυρος καὶ οὐκ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπεκύρωσε τὴν κατάσχεσιν ταύτην ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐναγομένου, δι' ὅπερ μεταρρυθμιστέα ἐστὶν αὕτη καὶ περιοριστέα ἡ κατάσχεσις αὕτη εἰς μόνον τὸ ἐν τέταρτον τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐναγομένου ἐκκαλοῦντος δεκτῆς ἐν μέρει γενομένης τῆς ἐφέσεως περιοριστέα ἡ κατάσχεσις αὕτη εἰς μόνον τὸ ἐν τέταρτον τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐναγομένου ἐκκαλοῦντος.

Ἄριθμ. 130 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος

Αἱ μουσουλμανικαὶ Κοινότητες ἀποτελοῦσιν αὐτοτελῆ νομικὰ πρόσωπα ἀνεξάρτητα τούτων Μουσ. Θρησκ. Ἰδρυμάτων ἡ δὲ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων παράστασις αὐτῶν ἐστὶν ἀνατεθειμένη εἰς τὰς Μουσουλμανικὰς Δημογεροντίας.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον

Δικαστήριον, δεχθὲν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου Διευθυντοῦ, ἠκύρωσε τὴν ἀνακοπτομένην ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, δι' ἧς ἐπετάχθη ἡ Μουσουλμανικὴ Δημογεροντία Ρεθύμνης, λόγῳ ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ ἐκδοχῇ «ὅτι αἱ Μουσουλμανικαὶ Δημογεροντία ἀναγνωρίζονται μὲν ὑπὸ τοῦ νόμου 434 ὡς σωματεῖα, ἔχοντα καθήκοντα καθαρῶς ἐποπτικά, μὴ ἔχοντα νομικὴν παράστασιν, ἀλλ' οὐχὶ ὡς αὐτοτελῆ νομικὰ πρόσωπα, καὶ ὅτι ὡς τοιαῦτα ἐκπροσωποῦνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Θρησκευτικῶν Ἰδρυμάτων, καθ' οὗ μόνον, ἔδει νὰ στραφῇ ἡ ἀνακοπτομένη ἐπιταγὴ, διότι ἐκ τοῦ συντάγματος τῶν ἄρθρων 16, 17, 18, 21, 29 καὶ 113 τοῦ εἰδικοῦ νόμου 434 τῆς Μουσουλμανικῆς Κοινότητος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ Μουσουλμανικαὶ Κοινότητες ἀποτελοῦσιν ἴδια καὶ αὐτοτελῆ νομικὰ πρόσωπα, καὶ ὅτι ἡ διαχειρίσις τῆς περιουσίας αὐτῶν εἶναι χωριστὴ καὶ ἀνεξάρτητο. τῶν Θρησκευτικῶν Ἰδρυμάτων τῶν Μουσουλμάνων, τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 16 τοῦ μνησθέντος νόμου ἀναγεγραμμένων, ὅτι συνεπῶς καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων, παράστασις τῶν Μουσουλμανικῶν Κοινοτήτων εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὰς μουσουλμανικὰς Δημογεροντίας καὶ ὅτι ἴδιον νομικὸν πρόσωπον ἀποτελεῖ ἕκαστον τῶν ἐν τῷ προμνησθέντι ἄρθρῳ 16 τοῦ νόμου 434 ἀναγεγραμμένων Μουσουλμανικῶν Θρησκευτικῶν Ἰδρυμάτων τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐκπροσωπεῖ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ὁ Διευθυντὴς αὐτῶν, ὅθεν νομίμως ἀπηύθυνεν ὁ νῦν ἐκκαλὼν κατὰ τῆς Μουσουλμανικῆς Δημογεροντίας τὴν ἀνακοπτομένην, ἀπὸ 27 Μαΐου 1904 ἐπιταγὴν αὐτοῦ πρὸς πληρωμὴν χρέους τῆς Μουσουλμανικῆς Κοινότητος Ρεθύμνης ἐκπροσωπούμενης

κατὰ ἐρέθη ὑπὸ τῆς Μουσουλμανικῆς Δημογεροντίας, ἢ δὲ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ γενομένη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ὁρησκευτικῶν Μουσουλμανικῶν Ἱδρυμάτων εἶναι ἀνακοπὴ διεκδικητικὴ, κατ' ἀκολουθίαν βάσιμον ἐστὶ τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, δεκτὴ ὡς βάσιμος ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφεις, μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐπιβλητέα ἢ δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν εἰς τὸν ἐφεσιβλήτον Διευθυντήν.

Ἄριθ. 133 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Θεόδ. Θεοδωρόπουλος

Σὺν τῇ ἐκκαλουμένῃ ὀριστικῇ ἀποφάσει συνεκαλοῦνται καὶ αἱ προδικαστικαὶ καίτοι μὴ μνημονευόμεναι ἐν τῷ Ἐφετηρίῳ.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἢ προεκδοθεῖσα ἔκρινεν ὅτι ἐκκαλουμένης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως θεωροῦνται συνεκαλούμεναι καὶ αἱ προδικαστικαὶ καίτοι μὴ εἰδικῶς ἐκκληθεῖσαι ὡς μεταβιβαζομένης τῆς ὅλης ὑποθέσεως τῷ Ἐφετείῳ, τὴν γνώμην δὲ ταύτην οὐ μόνον ἡ Νομολογία σταθερῶς καθιεροῖ (ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 582, 1729 καὶ 682 τοῦ 1898, 245 τοῦ 1903 Ἄρ. Πάγου) ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Πολ. Δικονομίας ἐρμηνευταὶ ὑποστηρίζουσιν ὅταν τὰ διὰ τῶν μὴ ἐκκληθεισῶν προδικαστικῶν λυθέντα ζητήματα ἐπιρροὴν ἔχουσιν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως τὴν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῶς δικαζομένην, περὶ τοιαύτης δὲ περιπτώσεως ἀναμφισβητήτως πρόκειται ἤδη ἀφοῦ ἢ μὴ ἐκκληθεῖσα προδικαστικὴν ὑπ' ἀριθ. 1740 κακῶς ὤρισε τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως τῷ ἐκκαλοῦντι (ὄρα Οἶκον. Ἐγχειρ. Πολ. Δικονομίας § 234 Σημ. 10 καὶ τοῦς αὐτόθι ἀναφερομένους ἐρμηνευτάς) καὶ ἕνεκα τούτου νομίμως μετερρυθμίσθη. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων μὴ νόμιμος ἐστὶν ἢ ἡ εὐχὴ τοῦ ἐφεσεβλήτου περὶ ἀνακλήσεως τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως.

Ἄριθ. 135 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Ἐπὶ συγκρούσεως συμφερόντων τῶν συζύγων δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἄδεια καὶ συμπράξεις τοῦ συζύγου.—Ἐπὶ ἐξωπροίκων μικρᾶς ἀξίας ἐπιτρεπτόν τὸ ἐμμάρτυρον τῆς ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 52 ἐδ. δ' τῆς εἰδικῆς Δικονομίας δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἄδεια καὶ συμπράξεις τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ δικαστηρίου, ὅπου τὴν πρόκειται περὶ ἀγωγῆς τῆς γυναικός, καθ' ἣν συγκροοῦνται τὰ συμφέροντα αὐτῆς πρὸς τὰ τοῦ συζύγου ἐν προκειμένῳ τῆς ἐφεσιβλήτου διεκδικούσης ὡς ἴδια τὰ ἐν τῇ ἀνακοπῇ τῆς κινήτᾳ κατασχεθῆντα ὡς ἀνήκοντα τῷ ἑαυτῆς συζύγῳ, ὀρθῶς ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφεις δὲν ἀνηθύνθη καὶ κατὰ τοῦτου ὡς συζύγου, ἀφοῦ προδήλως τὰ συμφέροντα αὐτοῦ συγκροοῦνται πρὸς τὰ τῆς συζύγου καὶ ἢ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις ἀπαρδέκτου τῆς ἐφέσεως ἢ προβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου νόμῳ ἀστήρικτός ἐστιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 458 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπόφασις Πρωτοδικείου δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐνδίκου μέσου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ὑπῆγετο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι μὴ νομίμως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ περὶ τοῦ ὅτι ἀναρμοδίως εἰσῆλθη ἢ ὑπόθεσις παρ' αὐτῷ οὕσα τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἀπαράδεκτός ἐστὶν ὡς ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐφεσιβλήτου, αὕτη προσβάλλει τὴν κατάσχεσιν τῶν ἐπιδίκων κινήτων ὡς ἀνήκόντων αὐτῇ πρὸ τοῦ γάμου τῆς καὶ δὴ ὡς ἐξωπροίκων, ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐπέτρεψε καὶ τὸ ἐμμάρτυρον τῇ ἀνακοπούσῃ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κυριότητός τῆς, ἀφοῦ πρόκειται περὶ κινήτων ἐπίπλων, δι' ἃ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη ἔγγραφον ἀπόδειξιν αὕτη λόγῳ τῆς μικρᾶς ἀξίας ἑκάστου αὐτῶν, καὶ ὡς ὁμολογεῖ ἐν τῇ ἐφέ-

σει του ὁ ἐκκαλῶν ἀπάντων τῶν διεκδικουμένων ἢ ἀξία ἐστὶ δραχμῶν ἑκατὸν καὶ μὴ βάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντιοῦ λόγος ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἄριθ. 136 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου.

Πράξεις νομῆς δύνανται νὰ ἐνεργηθῶσι εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐκκαλοῦντας Ἑλένην Μ. Κασιμάτη Θεοδόσιον Μ. Κασιμάτην Ἀννέταν Μ. Κασιμάτην Εὐθαλίαν Μ. Κασιμάτη καὶ Εὐαγγελίσταν τὸ γένος Χατζῆ Γεωργίου Νικολαΐδου ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 752 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1903 ἔκθεσιν ἐγκαταστάσεως τοῦ κλητῆρος Μ. Σολανάκη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου προκύπτει μεγίστη πιθανότης περὶ τῆς ἀληθείας τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐναγόντων τούτων καὶ ἐπομένως ἐπιβλητέος αὐτοῖς ὄρκος ἀναπληρωτικός περὶ ταύτης. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι οἱ ἐνάγοντες οὗτοι δὲν ἤσκησαν αὐτοπροσώπως πράξεις νομῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀκινήτου κατὰ τὸν ἐν ἀγωγῇ χρόνον, πλὴν τοιαύτας πράξεις νομῆς ἐνήργησαν ἢ μὲν Εὐαγγελίστα σύζυγος Π. Παπασταματάκη διὰ τοῦ συζύγου της αὐτοῦ, οἱ δὲ ἕτεροι ἀδελφοὶ Μ. Κασιμάτη διὰ τοῦ ἰδίου Παπασταματάκη καὶ διὰ τοῦ ἀδελφοῦ των Γεωργίου Μ. Κασιμάτη καὶ διὰ τούτων εἶχον τὴν νομὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου, καθ' ὃν χρόνον διαταράχθησαν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης διὰ τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως ἐγκαταστάσεως, ἀποδεικνύεται δὲ ἡ δοθεῖσα πληρεξουσιότης τῆς ἀνωτέρω συζύγου καὶ ἀδελφῶ διὰ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν ἐν τῇ νομῇ ταύτῃ α'.) διὰ τῆς ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1902 παρεμβάσεως κοινοποιηθείσης τῇ ἐναγομένη τῇ 3 N)βρίου 1902 ἐν φηρητῶς λέγουσιν, ὅτι νέμονται τὸ ἐπιδίκον διὰ

τοῦ Π. Παπασταματάκη β',) ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 175 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι ὁ Παπασταματάκης οὗτος ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς νῦν ἐναγομένης διεκδικούσης τὸ ἐπίδικον, ὡμολόγησεν ὅτι κατέχει ἐν ὀνόματι τῶν νῦν ἐναγόντων κτὶ 3) ἐκ τῆς ἀπὸ 6 Ὀκτωβρίου 1903 δηλώσεως τοῦ Παπασταματάκη καὶ τοῦ Γ. Μ. Κασιμάτη καὶ τῶν λοιπῶν ἐναγόντων κοινοποιηθείσης τῇ ἐναγομένη πρὸ τοῦ χρόνου τῆς διαταράξεως ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1903 ἐπιδοτηρίου τοῦ κλητῆρος Ν. Βιγικλάκη, πρὸς δὲ ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων προκύπτει πλ' ὥς ἢ δὴλώσει ἐκ μέρους τοῦ Παπασταματάκη καὶ Γ. Κασιμάτη ὅτι κατεῖχον καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐνάγοντας καὶ ἡ ἐγκρίσις τῆς πράξεως των ταύτης ὑπὸ τῶν ἀντιπροσωπευθέντων τούτων ἐναγόντων, γενομένη πρὸ τοῦ χρόνου τῆς διαταράξεως, τοῦθ' ὅπερ ἀρκεῖ, ὅπως καταστήσῃ αὐτοὺς νομεῖς τοῦ ἐπιδίκου διὰ τῶν μνησθέντων ἀντιπροσώπων των συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον Πανδεντῶν 42 § 1 βιβλ. 41 τίτλ. 2—Ὁθεν δεκτὴ ἔφεσις τῶν ἐναγόντων τούτων ἐκκαλούντων καὶ ἐξαφανιστέα ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις 1012 τοῦ 1906 καὶ διατυπωτέος ὁ ὄρκος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ στοιχείου τῆς ἀγωγῆς.

Ἄριθμ. 139 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου

Οἰκία ἀξίας ἤττονος τῶν 600 δρ. ὑποθηκευθεῖσα πρὸ τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, δὲν ἐκποιεῖται ἐφ' ὅσον ὁ ὀφειλέτης δὲν παρητήθη τοῦ δικαιώματος τούτου.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 327 τοῦ 1906 ἠρμήνευσε τὸν νόμον δεχθεῖσα, ὅτι ἡ προσθήκη ἐν τῷ ἄρθρῳ 356 τῆς Πολ. Δικον. τοῦ 1880 περὶ τῆς ἰσχύος τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῆς οἰκίας τῆς κατοικουμένης ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἢ γενομένη ὑπὸ τοῦ εἰσαγω-

γικού νόμου δὲν ἰσχύει ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ κατασχεθεῖσων τοιοῦτων οἰκιῶν κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου ὅτι νέοι νόμοι δὲν ἔχουσιν ἀναδρομικὴν δύναμιν, τοιαύτη δὲ τις δὲν ὀρίζεται ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ. Ἐκ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1576 τοῦ 1892 συμβολαίου, δι' οὗ ὁ ἐκκαλῶν παρεχώρησε τὴν ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην τοῖς ἐφειδλήτοις οὐδόλως προκύπτει ὅτι ὁ ἐκκαλῶν παρητήθη τοῦ δικαιώματός του, ὅπερ ἐχορήγει αὐτῷ τότε τὸ μνησθὲν ἄρθρον 356 τῆς Δικονομίας περὶ τοῦ ἀναγκαστικῶς ἀνεκποιήτου τῆς κατοικουμένης ὑπ' αὐτοῦ οἰκίας τῆς ἐχούσης ἀξίαν ἥττονα τῶν 600 δραχμῶν, ὅθεν μὴ βεβήκως προβάλλουσι τὰ ἐναντία οἱ ἐφειδλήτοι πρὸς ἀνάκλησιν τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ, ἢ ἐπικαλοῦνται οἱ ἐφειδλήτοι, ἢ οἰκία περὶ ἧς πρόκειται ἐπωλήθη μετὰ τοῦ ἐλαστριβεῖου καὶ ἄλλης οἰκίας ἀντὶ δρ. 1000, ἐπομένως οὐδαμῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ οἰκία ἢ ἐν τῇ ἀνακοπῇ ἐπωλήθη μόνῃ ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ ἀντὶ 1000 δραχμῶν, ὥστε νὰ καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀξία αὐτῆς ἦτο ἐλάσσων τῶν 600 δραχμ., ἀφοῦ δὲ ὁ νόμος ὁμιλεῖ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως, ὀρθῶς ἐτάχθη τὸ θέμα τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου 327 περὶ τῆς ἀξίας τῆς οἰκίας τῆς κατοικουμένης ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἐφειδλήτου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνακοπῆς, ἦτοι 5 Ἰουνίου 1904, ὅστις συμπέπτει πρὸς τὸν χρόνον τοῦ πλειστηριασμοῦ 30 Μαΐου 1904 ἢ διαφορὰ δὲ 5 ἢ 6 ἡμερῶν δὲν εἶναι σπουδαία. Συνφορὰ λοιπὸν τούτοις τὰ ἐναντία ἐπιχειρήματα τῶν ἐφειδλήτων, ἅτινα προβάλλουσι πρὸς ἀνάκλησιν τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου στεροῦνται ὑποστάσεως νομίμου καὶ πραγματικῆς.

Ἄριθμ. 143 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς: Κ. Παπαδάκης

Μουκιάνειον τεκμήριον. Πᾶν ὅ,τι ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ δεῖξῃ πῶθεν ἔχει τεκμέρεται ἔχουσα ἐκ δωρεᾶς τοῦ ἀνδρός.

Ἐπειδὴ κατὰ γενικὸν κανόνα ὁσάκις ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ δεῖξῃ πῶθεν ἔσχεν τεκμαίρεται ἔχουσα ἐκ δωρεᾶς τοῦ ἀνδρός κατὰ τὸ Μουκιάνιον τεκμήριον τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ὅπερ ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, διότι τὰς μεταξὺ τῶν συζύγων δωρεὰς διείπει καὶ ὅτε ἔλαβεν γῶραν ἢ ἐπίδικος δωρεὰ ἐπὶ τῇ θάσει τῆς εἰδικῆς Δικονομίας ἐπὶ οἰκογενειακῶν καὶ κληρονομικῶν δικαίων τῶν Χριστιανῶν τῆς Κρήτης πολιτῶν καὶ διείπει τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, λόγῳ τοῦ τεκμηρίου δὲ δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἡ γυνὴ προσάγει πράξιν ἔννομον ἐμφαινουσάν τὴν κτῆσιν κυριότητος, διότι τεκμαίρεται πορισθεῖσα ἐκ τοῦ συζύγου διὰ παρνόμου δωρεᾶς μέχρι, οὗ ἀποδείξῃ πῶθεν ἔσχεν ὅτι τοιούτεστιν εἶχεν ἰδίαν περιουσίαν ἐξ ἧς ἠντλησεν ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, ὁ ἐκκαλῶν ἐναγχείς ὡς ἀδελφός καὶ μόνος κληρονόμος τῆς συζύγου τοῦ ἐνάγοντος, κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς ἠρήθη μὲν τὴν θάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἰσχυρίσθη δὲ ὅτι ἂν ὁ ἐνάγων κατέβαλε χρήματα πρὸς ἀγορὰν τῆς οἰκίας ταῦτα θεωροῦνται δωρεὰ, ἢ δὲ δωρεὰ μετὰ θάνατον δὲν ἀνακαλεῖται, οὐδαμῶς δὲ προέτεινεν ἢ ἰσχυρίσθη ὅτι τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην καὶ περιγραφομένην οἰκίαν ἠγόρασεν ἡ ἀδελφὴ του ἐξ ἰδίων χρημάτων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἰσχυρίσθη ὅτι τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην οἰκίαν ἡ ἀδελφὴ του ἠγόρασεν ἐξ ἰδίων χρημάτων ἢ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος δεκτὴ ὡς βέβαιος λόγῳ τοῦ Μουκιάνειου τεκμηρίου, χωρὶς νὰ διαταχθῶσιν ἀποδείξει περὶ ἰσχυρισμοῦ μὴ προσαθέντος, ἀπορριπτομένης τῆς ἐνστάσεως ὅτι ἡ μετὰ θάνατον δωρεὰ δὲν ἀνακαλεῖται, διότι δὲν ἀνακαλεῖται ὄντως

ή δωρεά μετὰ θάνατον τοῦ ὠρητοῦ οὐχ ὁμῶς καὶ ἡ μετὰ θάνατον τοῦ δωρεοδόχου, μόνον δὲ ἐν τῇ περιπτώσει ἤθελεν ἰσχυρισθῆ ὁ ἐναγόμενος ὅτι τὴν ἐπίδικον οἰκίαν ἢ ἀδελφὴν του καὶ σύζυγος τοῦ ἐνάγοντος ἠγόρασαν ἐξ ἰδίων χρημάτων καὶ ὠρίζε καὶ τὴν αἰτίαν ἐξ ἧς τὰ χρήματα ταῦτα ἀπέκτησε, τότε θὰ ἠδύνατο τὸ Δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις καὶ νὰ κρίνῃ ἐὰν ἠδύνατο ἢ μὴ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ ἐμμάρτυρον μέσον τῆς ἀποδείξεως, ἀλλὰ τοιοῦτον τι δὲν ἐγένετο.

Ἄρθ. 147 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Μᾶρκος Δημητρακάκης

Ἀμφισβητούμενης τῆς γνησιότητος ὑπογραφοῦς, δικαίωμα τοῦ προσάγοντος τὸ ἐγγραφοῦν εἶναι νὰ ἀρξῆται τῆς ἀποδείξεως ἐν αὐτῇ τῇ συνεδριάσει, μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἀποδείξεως καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς προδικαστικῆς τῆς ὀριζούσης τὸ ἀποδεικτέον θέμα.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόδειξις τῆς γνησιότητος τῆς ἀμφισβητούμενης ὑπογραφῆς βαρύνει μὲν τὸν προσάγοντα τὸ ἐγγραφοῦν καὶ δύναται οὗτος νὰ ἀρξῆται τῆς ἀποδείξεως παραχρῆμα ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει (ἄρθρ. 410) πρὸς δὲ ὅταν ἡ ἀπόδειξις πρόκειναι γείνη δι' ἐγγράφων ἢ μαρτύρων, ἐκεῖνα μὲν ἐμφανίζονται, οὗτοι δὲ ὀνομάζονται παραχρῆμα (ἄρθρ. 413) ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπιτεταί ὅτι ἀποκλείεται τῆς ἀποδείξεως ὁ μὴ συμμορφωθείς πρὸς τὰς διατάξεις ταύτας, καθόσον τοῦ Δικαστηρίου ἐπιφυλαχθέντος κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως· ν' ἀποφανθῇ περὶ τῶν ἀμοιβαίων τῶν διαδίκων ἰσχυρισμῶν περὶ τῆς γνησιότητος τῆς ὑπογραφῆς, ὁ ἐνάγων εἶχε τὸ δικαίωμα μετὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὀρίζουσαν τὸ θέμα καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀποδείξεως νὰ προσαγάγῃ τὰ ἐγγραφα ἢ ὀνομάσῃ τοῦ; μαρτύρας· ἄλλως μὴ γνωρίζων κἂν ὅτι προέκειτο περὶ ἀρνήσεως τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν ἀγωγὴν του ἐγγράφου, δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος ἐπὶ ποινῇ ἀπώλειας τῶν ἀποδεί-

ξεων νὰ ἔχῃ ἔτοιμα τὰ ἐγγραφα πρὸς κατάθεσιν ἢ ν' ἀποστηθίσῃ τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων διὰ τὴν ἀπόδειξιν. Ὡς ἐκ τούτου ὁ νόμος ἐπιδικῶν μὲν τὴν ὅσον ἐνεσιταχύτερον διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων καὶ παρέχων τὸ δικαίωμα εἰς τὸν προσάγοντα τὸ ἐγγραφοῦν νὰ ἀρξῆται ἀμέσως τῶν ἀποδείξεων τῆς γνησιότητος, δὲν ἀποκλείει ὁμῶς τὴν δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου διεξαγωγὴν αὐτῶν καὶ ὀρθῶς τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον ἔταξεν ἀποδείξει; δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 810 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ ἀπορριπτομένου τοῦ σχετικοῦ παραπόνου τοῦ ἐφesseύοντος ὡς ἀδυσίμου.

Ἄρθ. 148 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ν. Γιαμαλάκης

Τελεσιδικος διανομῆ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ Ὁθωμ. Ἀστικοῦ Κώδικος δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀγωγῆς πρὸς ἐξίσωσιν τῶν μερίδων.

Ἐπειδὴ κεῖται ἐκτὸς συζήτησεως ὅτι ἡ ἐκκαλουμένη δικητητικὴ ἀπόφασις ἀνεκκλήτως ἀπαγγελεῖται, δυνάμει συμφωνίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν καὶ ἐκτελεστή γενομένη νομίμως κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὃν δὲν ἠρνήθη ὁ ἐκκαλῶν, ἐπέχει τόπον τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἀλλὰ κατὰ ρητὰς διατάξεις τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος (ἴδε ἄρθρ. 1125 1127 1160) ὅστις ἴσχυε καθ' ὅν χρόνον ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις αὐτὴ καὶ ἠγέρθη ἡ προκειμένη ἀγωγή, ἐπιτρέπεται ἀγωγή περὶ συμπληρώσεως τῶν μερίδων διὰ νὰ εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὰ δικαιώματα ὧν συγκυρίων καὶ αὐτὴ εἰσέτι ἡ ἀκύρωσις ὀλοκλήρου τῆς διανομῆς. Ἀγωγὰ ἐπομένως στηριζόμεναι εἰς τινὰ τῶν λόγων ὧν ἀναγραφόμεναι ἐν τοῖς ἄνω μνημονευομένοις ἄρθροις, ὅπως ἡ προκειμένη, δὲν προσκρούουσιν εἰς τὸ δεδικασμένον τῆς διανομῆς τὰ ἐπίκαινα ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ δεδομένου ὑπὸ τοῦ νόμου τοι-

ούτων άγωγών περί συμπληρώσεως, μερίδων και άκυρώσεως διανομών, ουδέμιν πρακτικήν σημασίαν έχει και ή εξέτασις του ζητήματος τίνες άρχαι ισχύουσιν επί διανομών, αι άρχαι δηλονότι τής έκχωρήσεως ή αι άρχαι τής πωλήσεως και άνταλλαγής.

Έπειδή εκ τής άναγνώσεως του συνυποσχετικού (δαιτητικού) τού Δικαστηρίου τούτο πείθεται ότι κύριος σκοπός των συμβαλλομένων ήτο ν' άναθέσωσιν εις δαιτητάς και άνέθεσαν, τήν διανομήν τής περιουσίας του πατρός αυτών Μάρκου Σκουλούδη, ύπαρχουσιν όμως άμφισβητήσεων μεταξύ των κληρονόμων ως προς τήν κυριότητα τινών περιουσιακών στοιχείων τής κληρονομίας ταύτης, και ιδίως ως προς τήν ύφισταμένην εταιρίαν μεταξύ κληρονομούμενου Μ. Σκουλούδη και του υιού αυτού Α. Μ. Σκουλούδη άνέθεσαν εις τους δαιτητάς αυτούς τό δικαίωμα νά έρευνήσωσιν, εκκαθαρίσωσι και αποφασίσωσιν άνεκκλήτως ποίον μέρος τής περιουσίας ταύτης ανήκει εις μόνον τον Μάρκον Σκουλούδη και είναι περιουσία κληρονομιαία και διανεμητέα, και ποίον μέρος αυτής ανήκει εις τινα των κληρονόμων ατομικώς κατά τας ύποβληθείσας αίτήσεις, ιδίως δε νά εκκαθαρίσωσι τας εκ τής μεταξύ του κληρονομούμενου Μάρκου Σκουλούδη και του υιού αυτού Αντ. Μ. Σκουλούδη ύφισταμένης εταιρείας διαφοράς και άμφισβητήσεις και όρίσωσι τό ποσοστόν κατά τό όποιον ό συνεταιρισ ούτος είναι δικαιοϋχος επί τής εταιρικής περιουσίας, κατά τό μέρος δε τούτο ή άπόφασις των δαιτητών είναι προδήλως άνεκκλήτος και άπρόσβλητος, όπως θα ήτο και ή άπόφασις τακτικού Δικαστηρίου, δικάζοντος αίτησιν περί διανομής, τελεσιδικια καταστάσα. Ως προς τον κύριον όμως σκοπόν τής δαιτησίας, τήν διανομήν δηλαδή τής περιουσίας του Μ. Σκουλούδη μεταξύ των κληρονόμων τε-

λεσιδικία δεν δύναται νά ύπάρχη, έφ' όσον συντρέχουσιν οι λόγοι οι αναφερόμενοι εις τό ανωτέρω μνημονευόμενα άρθρα του Όθωμ. Αστικού Κώδικος, καθώ; δεν θα ύπήρχε τοιαύτη και αν ή διανομή έγινετο υπό τακτικού Δικαστηρίου, διότι ακριβώς κατά τής τελεσιδικίας προτίθενται τά άρθρα ταύτα νά προστατεύσωσι τον άδικούμενον εκ τής άνίσου και άδίκου διανομής.

Άρθ. 154 του 1907

Εισηγητής Ν. Γιαμαλάκης.

Άγωγή κατά Κοινότητας καλώς επιδίδεται εις ένα μόνον των Αντιπροσώπων αυτής. Έλληνις αντιπροσώπων τής Κοινότητας διακόπτει την ύπερ αυτής παραγραφήν.

Έπειδή ως δείκνυται εκ του κατατεθέντος υπό του ενάγοντος προς έκτέλεσιν τής διατάξεως τής ύπ' αριθ. 131 του 1906 άποφάσεως του Δικαστηρίου τούτου επιδοτηρίου του κλητήρος Βερβίκη ύπ' αριθ. 13,203 αντιγεγραμμένου εκ του βιβλίου καταχωρήσεων του κλητήρος, καθά βεβαιοί ούτος παρά πόδα του κατατεθέντος έγγραφου, ήν βεβαίωσιν δεν προσέβαλε νομίμως ή εκκαλούσα, ή από 18 Σ(θ)ρίου 1902 άγωγή του ενάγοντος κατα τής εκκαλούσης Χρ. Κοινότητος Χαλέπας έπεδόθη εις τον Ν. Κουντάκη ως αντιπρόσωπον τής Κοινότητος ταύτης την 5 Απριλίου 1905 ούτος δε ό Ν. Κουντάκης ήτο αντιπρόσωπος τής Κοινότητος κατά τον χρόνον τής επιδόσεως τής άγωγής ως αποδεικνύει ή ύπ' αριθ. 6146 3121 τής 4 Οκτωβρίου 1906 πιστοποίησης του Δημάρχου Χανίων τής οποίας τήν ακρίθειαν δεν ήμφισβήτησεν ή εκκαλούσα νομίμως, άπορριπτεός έπομένως ως άδίκισμος αποβαίνει ό ισχυρισμός τής εκκαλούσης, ότι δεν έπεδόθη αυτή ή άγωγή έφ' ης έξεδόθη ή εκκαλουμένη άπόφασις.

Έπειδή καλώς επιδίδεται ή άγωγή κατά κοινότητος εις ένα μόνον των αντιπροσώπων αυτής κατά τό άρθρ. 147 έδαφ. 2 τής

Πολ. Δικονομίας και άβάσιμον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παρίπονον τῆς ἐκκαλούσης.

Ἐπειδὴ εἶναι άβάσιμα καὶ τὰ λοιπὰ παράποννα τῆς ἐκκαλούσης, τὰ προβληθέντα διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν προτάσεων αὐτῆς καὶ καλῶς ἀπερρίφθησαν διὰ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, οὐδένα δὲ λόγον εὐρίσκει τὸ δικαστήριον τοῦτο συνηγοροῦντα εἰς τὸ νὰ ἀνακληθῆ ἡ ἀπόφασις αὕτη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἢ ἐπίδικος ἀγωγή ἐπεδόθη τῇ 5 Ἀπριλίου 1905, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης πρέπει νὰ θεωρηθῆ διακοπτόμενος ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς τῶν τεσσάρων ἐπίδικων εἰσέτι δόσεων ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἤτοι τῶν δόσεων αἵτινες ἔδει κατὰ τὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπικαλούμενα συμβόλαια νὰ πληρωθῶσιν τῇ 1 Μαρτίου 1889, τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1889 τῇ 1 Μαρτίου 1890 καὶ τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1890 ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὅμως καθ' ἣν ἔδει νὰ πληρωθῶσι αἱ δόσεις αὐταὶ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπίδοσης τῆς ἀγωγῆς· ἔχει παρέλθει χρονικὸν διάστημα πλέον τῶν 15 Σεληνιακῶν ἐτῶν, αἱ δόσεις ἐπομένως αὐταὶ εἶναι παραγεγραμμένα, ἐνίσταται ὁμως, ὁ ἐνάγων καὶ ἐφεσίβλητος διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου περὶ ἀντιπροσωπείας τῶν Κοινοτήτων ὑπ' ἀριθ. 176 ἤτοι τῆς 12 Ἰουνίου 1900 μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐνηργήθη τὸ πρῶτον ἐν Χαλέπῳ ἐκλογῇ τοιοῦτων ἀντιπροσώπων ἤτοι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1905, καθὼς πιστοποιεῖ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἰγγράφου ὁ Δήμαρχος Χανίων, ἡ δὲ πιστοποίησις αὕτη δὲν ἀμφισβητεῖται, δὲν τρέχει παραγραφὴ ἐναντίον αὐτοῦ, διότι ἐλλείπει νομίμων ἀντιπροσώπων τῆς Κοινοτήτος εὐρίσκατο εἰς ἀπόλυτον ἀδυναμίαν νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγήν του, ἡ ἐνστασις δὲ αὕτη εἶναι ἐξεταστέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1663 Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδ., ὅστις ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς

προκειμένης διαφορᾶς, παραγραφὴ εἶναι ἢ ἄνευ δεδικοιογημένης αἰτίας παρέλευσις τοῦ χρόνου, δὲν ἰσχύει δὲ αὕτη ὅταν ὑπάρχῃ εἰς ἐκ τῶν νομίμων λόγων τῶν κωλυόντων νὰ ἀκουσθῆ τὸ δίκαιον, καὶ λογίζεται ὑπάρχουσα ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐξαλείψεως καὶ ἄρσεως τοῦ κωλύματος, μὴ ἀντιπροσωπευομένης δὲ τῆς ἐναγομένης Κοινοτήτος νομίμως κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς 12 Ἰουνίου 1900 μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1905, ἐκ λόγων μὴ δυναμένων νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὸν ἐνάγοντα, διότι αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Κοινοτήτων ἐνεργοῦνται τῇ διαταγῇ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς, ὑπῆρχε κώλυμα νὰ ἐγερθῆ ἀγωγή καὶ ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου τούτου εἶναι δεδικοιογημένη, ἄρα δὲν τρέχει παραγραφὴ· εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ νόμος διαγράφει ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ 1663 τοὺς νομίμους λόγους τοὺς ἐμποδίζοντας νὰ τρέχῃ χρόνος παραγραφῆς, μεταξύ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ὁ προκειμένος, ἄλλον δὲ λόγον διακοπῆς τῆς παραγραφῆς ἐκτὸς αὐτῶν δὲν ἀναγνωρίζει.

Ἐπειδὴ μὴ λογίζομενος εἰς τὴν παραγραφὴν τοῦ χρόνου τούτου τοῦ ἀπὸ τῆς 12 Ἰουνίου 1900 ἄρ' ἧς ἤρξατο τὸ κώλυμα τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, λόγῳ ἐλλείψεως νομίμων ἀντιπροσώπων τῆς Κοινοτήτος μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1905 ὁπότε ἤρθη τὸ κώλυμα τοῦτο ἐκλεγέντων ἀντιπροσώπων αἱ ἄνω μνημονοῦμεναι καὶ ἡδὴ ἐπίδικοι δόσεις τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος δὲν εἶναι παραγεγραμμένα, καὶ ἀπορριπτέν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐκκαλούσης.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος εἶναι βάσιμος καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος· τὸ μὴ ἀναγνωρισθὲν ὡς τοιοῦτον διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ἐφεσις τῆς ἐκκαλούσης· Ἐπειδὴ ὁ ἡττόμενος βαρεῖται τοῖς δαπανήμασι.